
ΟΥΤΕ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΟΥΤΕ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία & την κλεισούρα

Πολιτική εκδήλωση

21 Σεπτεμβρίου 2020, θεατράκι πλ. Νέας Σμύρνης

Για επικοινωνία:

<https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/>
koionika.antisomata@autistici.org

«Θέλω να τονίσω ότι το ζήτημα των σχολείων έχει μια έντονα ταξική διάσταση... Εάν τα σχολεία μείνουν κλειστά, πολλοί γονείς θα αναγκάζονται να δουλέψουν λιγότερο ή και καθόλου, καθώς τα πιο αδύναμα νοικοκυριά είναι αυτά που δεν έχουν τη δυνατότητα να αναθέσουν σε κάποιον άλλο τη φροντίδα των παιδιών... Να στηρίζουμε όχι τις επιλογές της κυβέρνησης αλλά τις επιλογές των ειδικών. Οι ειδικοί μάς είπαν να ανοίξουμε τα σχολεία με υποχρεωτική μάσκα σε όλες τις ηλικίες... Η λύση της διπλής βάρδιας έχει πολύ σημαντικά μειονεκτήματα... Ο ένας γονιός εκεί που έχουμε δύο εργαζόμενους γονείς, θα μείνει υποχρεωτικά στο σπίτι... Από την άλλη αίθουσες για ολιγομελή τμήματα πολύ απλά δεν υπάρχουν»

Κυριάκος Μητσοτάκης, 7/9/2020

«Ασφαλώς θα θέλαμε λιγότερα παιδιά στις τάξεις αλλά δίνουμε οδηγίες επί του εφικτού, δεν παίρνουμε πολιτικές αποφάσεις... Τα παιδιά είναι η πιο ασφαλής ομάδα ηλικιακά. Δύσκολα κολλάνε και δύσκολα μεταδίδουν τον ιό. Τις μάσκες τις φοράμε για να μην υπάρξει διασπορά του ιού»

Νικόλαος Σύψας, 14/9/2020

«Προτείνεται, σε ειδικές περιπτώσεις παιδιών που μπορεί να εμφανίζουν φοβία, αγχώδεις διαταραχές ή ανασφάλεια, σχετικά με τη χρήση μάσκας ή και τη νόσο COVID-19, η εξατομικευμένη προσέγγιση με τη συνδρομή τόσο των αρμόδιων εκπαιδευτικών όσο και ειδικών επιστημόνων ψυχοκοινωνικής υποστήριξης»

Οδηγίες ΕΟΔΥ (Ιατροκοποίησης Εγκώμιον)

Ευχαριστούμε τον κ. Μητσοτάκη για τη διευκρίνιση ότι η κοινωνία στην οποία ζούμε είναι μια ταξική κοινωνία, δηλαδή μια βαθιά διαιρεμένη κοινωνία στην οποία ένα μικρό κομμάτι της (τα αφεντικά) εκμεταλλεύονται την εργασία του μεγάλου κομματιού της (των μισθωτών). Έτσι δημιουργήθηκε η εργατική τάξη που πρέπει να νοικιάσει την εργασιακή της δύναμη για να επιβιώσει και η τάξη των μικρών, μεσαίων και μεγάλων αφεντικών που ζουν λίγο ή πολύ πλουσιοπάροχα από εργασία που δεν έχουν εκτελέσει αυτοί οι ίδιοι.

Τον ευχαριστούμε επίσης γι' αυτή τη διευκρίνιση γιατί, αντίθετα, οι οπαδοί του και οι θλιβεροί ψηφοφόροι του ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχουν κοινωνικές τάξεις, ότι η κοινωνία αποτελείται μόνο από άτομα, οικογένειες, κατοίκους μιας συγκεκριμένης περιοχής και γείτονες – μια εντελώς δηλαδή διαστρεβλωμένη εικόνα της πραγματικότητας.

Ακριβώς λοιπόν επειδή αυτή είναι μια ταξική κοινωνία, στην οποία οι περισσότεροι γονείς πρέπει να σηκωθούν νωρίς το πρωί για να πάνε στους εργασιακούς χώρους όπου τους εκμεταλλεύεται η κοινωνική τάξη στην οποία ανήκει και ο κ. Μητσοτάκης, ένα δεύτερο lockdown θα ήταν μάλλον απαγορευτικό –θα εξηγήσουμε γιατί– και οι δάσκαλοι του δημοτικού σχολείου πρέπει να είναι κάθε μέρα στη θέση τους ως παιδοφύλακες, όπως μας εξηγεί ο κ. Μητσοτάκης στη δήλωσή του.

Ένα δεύτερο, γενικευμένο, πανελλαδικά, lockdown θα ήταν μάλλον απαγορευτικό:

1) γιατί η τηλεκπαίδευση που χρησιμοποιήθηκε ως αναγκαία απασχόληση των έγκλειστων μαθητών του περασμένου Μαρτίου-Απριλίου ήταν μεν ένας φτηνός για το κράτος τρόπος προσωρινής πειθάρχησης εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, αλλά από εκπαιδευτική και ουσιαστικά πειθαρχική σκοπιά εξεταζόμενη ήταν μια πλήρης αποτυχία ειδικά για το δημοτικό και το γυμνάσιο. Το σχολείο είναι, όπως και το νοσοκομείο, ένας από τους βασικούς θεσμούς αναπαραγωγής της εργασιακής δύναμης. Και για να λειτουργήσει σωστά, δηλαδή με έναν αποδοτικό τρόπο για την άρχουσα τάξη, πρέπει να πειθαρχεί τα σώματα των εκπαιδευόμενων – μια διαδικασία που είναι ριψοκίνδυνη, αφού τα υπό πειθάρχηση σώματα έχουν, δυστυχώς, την τάση να ξεγεύονται – και να αναπτύσσει τις γλωσσικές και επικοινωνιακές δεξιότητές τους – πράγμα που δεν μπορεί να το κάνει η εξ αποστάσεως εκπαίδευση, με την οποία το σχολικό σύστημα γλιτώνει μεν την άσκηση κριτικής μέσα στην τάξη και τυποποιεί τη γνώση, αλλά δεν μπορεί να καθοδηγήσει τις συμπεριφορές. Είπαμε «άσκηση κριτικής μέσα στην τάξη»· πράγματι, αναπτύσσοντας τις πνευματικές δεξιότητες της εργασιακής δύναμης, ρισκάρει πάντα να τις χρησιμοποιήσουν οι μαθητές για να ασκήσουν κριτική στο σύστημα και να θέσουν ενοχλητικά ερωτήματα: η άσκηση εξουσίας ενέχει πάντα ένα **ρίσκο**.

2) γιατί περιορίζοντας την παραγωγή και την κυκλοφορία επιδεινώνει την οικονομική κρίση και μειώνει ακόμη περισσότερο τα κέρδη των αφεντικών.

Είπαμε στην αφίσα της εκδήλωσης ότι το κράτος προσπαθεί να διαχειριστεί την επιδημία με έναν τρόπο που να είναι **φτηνός** και **επωφελής** για το ίδιο και τους καπιταλιστές.

Φτηνός σημαίνει να μη βάλει το χέρι στην τσέπη, να μην αυξήσει τις κρατικές δαπάνες για την εκπαίδευση και την υγεία, με περισσότερες προσλήψεις κλπ.

Επωφελής γιατί βρίσκει την ευκαιρία να μειώσει τους μισθούς, να αλλάξει τις εργασιακές σχέσεις προς το χειρότερο, να επιβάλει το διευθυντικό δικαίωμα, να δώσει άπειρες διευκολύνσεις στα αφεντικά. Θα πούμε περισσότερα επ' αυτού κατά τη διάρκεια της συζήτησης.

Μπορεί κάποιος να ρωτήσει: «Μα δεν θέλει να προστατεύσει υγειονομικά τον πληθυσμό;» Φυσικά και θέλει. Κανένα κράτος και κανένας καπιταλιστής δεν βρίσκει νόημα στην εκμετάλλευση μιας ασθενούς εργασιακής δύναμης. Αλλά αυτό θέλουν να γίνει με έναν τρόπο που να είναι **πειθαρχικός** και **αποδοτικός** γι' αυτούς: «Εμείς θα σου πούμε πώς θα δουλέψεις, πού, πότε και μέχρι ποια ώρα θα καταναλώσεις, με πόσους ανθρώπους θα βρεθείς στον δημόσιο χώρο, πώς θα στοιβαχθούν και θα στοιχηθούν οι μαθήτριες στα σχολεία, πότε και αν θα έχεις το δικαίωμα να μιλήσεις, γιατί εμείς ξέρουμε κι εσύ δεν ξέρεις».

Το ζήτημα όμως είναι ότι η πρώτη βασική λειτουργία του κράτους, η **νομιμοποίηση των εκμεταλλευτικών σχέσεων** μέσω της αύξησης των «κοινωνικών δαπανών» θα έρχεται πάντα αναγκαστικά σε **σύγκρουση** με το **αναγκαίο κόστος τους**, δηλαδή με τη δεύτερη λειτουργία του, την ανάγκη **προώθησης της συσσώρευσης του κεφαλαίου**. Σε απλούστερα ελληνικά, «φράγκα θα υπάρχουν για ό,τι κρίνουμε εμείς ότι έχει προτεραιότητα στη συγκεκριμένη συγκυρία».

Μία είναι η επωδός που ακούγεται τελευταία από το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου, ως «απάντηση» στα αιτήματα για αύξηση των κοινωνικών δαπανών στην υγεία και την παιδεία: «πράττουμε το καλύτερο στο μέτρο του εφικτού».

Ποιό είναι, όμως, αυτό το «εφικτό» στην ταξική, όπως παραδέχθηκε και ο ίδιος ο πρωθυπουργός μας, ελληνική κοινωνία;

Ας εξετάσουμε την **κατανομή των κρατικών πόρων** που χρησιμοποιήθηκαν για την «αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας». Ενώ είναι γνωστό, ακόμη και από μελέτες κυριλέ πανεπιστημίων ότι οι υγειονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις της πανδημίας είναι πιο σοβαρές, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά, στις εργάτριες και τους εργάτες, εν τούτοις οι κρατικές επιλογές στρέφονται προς την κατεύθυνση της ελαχιστοποίησης των απωλειών των καπιταλιστών ή έστω στην εξασφάλιση εκείνων των όρων που θα επιτρέψουν την γρήγορη επανάκαμψη των κερδών τους, όταν το επιτρέψουν οι ευρύτερες συνθήκες.

Πιο συγκεκριμένα και σύμφωνα με τα τελευταία δημοσιοποιημένα στοιχεία για την εκτέλεση του προϋπολογισμού (βλ. κρατικές δαπάνες περιόδου Ιανουαρίου-Ιουλίου 2020) από τις επιπλέον δαπάνες που εκταμιεύθηκαν για την αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας του

κορονοϊού (4,86 δισ. ευρώ) **μόνο** το 24,5% (ή 1,19 δισ. ευρώ) έλαβαν **οι μισθωτοί** και οι «επιστήμονες-ελεύθεροι επαγγελματίες».

Και τα υπόλοιπα φράγκα που πήγαν;

Το 47% των κατευθύνθηκαν στα ταμεία επιχειρήσεων (2,29 δισ. ευρώ για αποζημιώσεις ειδικού σκοπού και ενισχύσεις με την μορφή της επιστρεπτέας προκαταβολής), ενώ τα ασφαλιστικά ταμεία (ΕΦΚΑ) και ο ΕΟΠΥΥ έλαβαν 0,420 δισ. ευρώ και 0,263 δισ. ευρώ αντίστοιχα ή 14,1% του συνόλου (ποσό που σε κανονικές συνθήκες θα βάρυνε τα αφεντικά και επομένως θα πρέπει να συνυπολογιστεί ως επιπρόσθετο όφελος στα 2,29 δισ. ευρώ που εξασφάλισαν).

Ταυτόχρονα, καθ' όλη τη διάρκεια της πανδημίας συνεχίστηκε **αμείωτη η επίθεση στον άμεσο κι έμμεσο μισθό της τάξης μας**.

Μάλιστα, οι πιο πρόσφατες ρυθμίσεις που εντείνουν την επίθεση στον εργατικό μισθό εντάχθηκαν στον νόμο 4722/2020 του... Υπουργείου Υγείας επιβεβαιώνοντας έτσι, έστω και αθέλητα, την απόπειρα περαιτέρω διασταύρωσης του ιατρικού πεδίου με το κοινωνικό, ή με άλλα λόγια την ιατρικοποίηση των κοινωνικών σχέσεων και την εμβάθυνση του πεδίου άσκησης βιοπολιτικού ελέγχου υπό το πρόσχημα του κορονοϊού.

Σύμφωνα με τις πιο πρόσφατες διατάξεις:

α) **Νομιμοποιείται η απλήρωτη υπερεργασία.** Το μέτρο αρχικά αφορά εργαζόμενους που τίθενται σε προληπτική καραντίνα 7 ή 14 ημερών (βάσει των μέτρων του ΕΟΔΥ) και που δεν δύνανται να εργαστούν εξ αποστάσεως. Η απλήρωτη εργασία που θα αναγκαστούν να παράσχουν οι εν λόγω εργαζόμενοι αφορά μία επιπλέον ώρα πέραν της λήξης του κανονικού ωραρίου, έως ότου συμπληρωθούν οι μισές ώρες εργασίας που χάθηκαν στην καραντίνα. Είναι σαφές ότι με παραπάνω μέτρο μεταφέρεται **επιπλέον πίεση στους εργαζόμενους** που τυχόν βρεθούν σε καραντίνα να δουλέψουν **από απόσταση.**

Η επίσημη **καταστρατήγηση του 8ωρου ωραρίου**, αυτού του δομικού στοιχείου του εργατικού δικαίου, έρχεται να επικυρώσει τυπικά, αλλά και να επεκτείνει, το ξεχείλωμα των ωραρίων που ήδη επιβάλλουν οι εργοδότες σε μια σειρά εργασιακών χώρων εδώ και χρόνια.

Ταυτόχρονα, για τους υπόλοιπους εργαζόμενους προβλέπεται η **δυνατότητα υπερωριακής απασχόλησης πέραν των νόμιμων ορίων, δίχως να απαιτείται υπουργική απόφαση**, μέχρι το τέλος του έτους (από 14/9 όπως οριζόταν αρχικά).

β) **Παρατείνεται η δυνατότητα αναστολής συμβάσεων εργασίας** στους πληττόμενους κλάδους βάσει ΚΑΔ μέχρι τέλη Οκτώβρη. Συνεπώς ένας μεγάλος αριθμός εργαζομένων συνεχίζει να ζει με το ψωροεπίδομα ειδικού σκοπού (534 ευρώ), ποσό που αφενός είναι κατώτερο του υφιστάμενου κατώτατου μισθού, αφετέρου θα συμπαρασύρει προς τα κάτω το επίδομα Χριστουγέννων για το σύνολο των

εργαζομένων που δεν εργάστηκαν, λόγω αναστολής της σύμβασής τους, έστω και έναν μήνα, δηλαδή για την μεγάλη πλειοψηφία των (δηλωμένων) εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα. Παράλληλα, οι ασφαλιστικές εισφορές εργαζομένων σε εποχικές επιχειρήσεις που δεν θα επαναλειτουργήσουν για όλη την περίοδο από 1/6/2020 έως 30/9/2020 (ή μέρος αυτής) θα υπολογιστούν επί του ποσού των 534,00 ευρώ, επιταχύνοντας κι άλλο το άδειασμα των ταμείων.

γ) Αντίστοιχα, **παρατείνεται η επιβολή της εκ περιτροπής εργασίας, με ταυτόχρονη μείωση μισθού** κατά -20% σε μηνιαία βάση, μέσω του προγράμματος ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ μέχρι το τέλος του έτους, μέτρο που έχει οδηγήσει σε αύξηση της εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης (καθώς το μισό προσωπικό «βγάζει τη δουλειά»), ενώ οι νέοι μειωμένοι μισθοί δεν επαρκούν για την κάλυψη των αναγκών μας

δ) **Καθλώνεται ο κατώτατος μισθός** στα σημερινά επίπεδα μέχρι την άνοιξη του 2021. Το μέτρο αυτό είναι σημαντικό ακόμη περισσότερο σήμερα, καθώς μέσω της επιβολής της εκ περιτροπής εργασίας (είτε μέσω του προγράμματος ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ, είτε δίχως αυτό) ο αριθμός των εργαζομένων που πλέον αμείβονται με τον κατώτατο μισθό έχει αυξηθεί σημαντικά.

ε) Πλέον των ασφαλιστικών εισφορών **τα αφεντικά απαλλάσσονται από επιπλέον εργατικά κόστη**, όπως το 1/3 των αποδοχών των γονέων που κάνουν χρήση άδειας λόγω νόσησης των παιδιών τους από τον κορονοϊό (για το διάστημα της άδειας το 1/3 των αποδοχών θα καταβάλλεται από τον κρατικό προϋπολογισμό).

Επιπλέον, βάσει της Κοινής Υπουργικής Απόφασης υπ' Αριθμ. οικ. 36124/1194,

διευρύνθηκε χρονικά το διευθυντικό δικαίωμα, όσον αφορά την επιβολή τηλεργασίας έως το τέλος του έτους (και βλέπουμε). Για την ακρίβεια, ήδη στην Αττική βάσει των πρόσφατων μέτρων που ανακοινώθηκαν στις 18/9 με ισχύ έως 4/10 επιβάλλεται η **υποχρεωτική τηλεργασία στο 40%** των εργαζομένων σε **δημόσιο και ιδιωτικό τομέα**, όπως επίσης επιβάλλεται **άνωτατο όριο 9 ατόμων για τις συναθροίσεις σε κλειστούς και ανοικτούς χώρους** (μέτρο που, φυσικά, δεν ισχύει για τα σχολεία με 25 μαθητές ανά τάξη...).

Όλα αυτά συμβαίνουν ενώ δεν υπάρχει **καμία νομοθετική παρέμβαση** που να εξασφαλίζει την **προστασία των θέσεων εργασίας**, μετά τη λήξη των «έκτακτων συνθηκών» που γέννησε η πανδημία, είτε όσων εργαζομένων βρίσκονται σήμερα σε αναστολή σύμβασης είτε σε επιβληθείσα εκ περιτροπής ή εξ αποστάσεως εργασία, **εντείνοντας την γενική επισφαλειοποίηση της αγοράς μισθωτής εργασίας και τη συγκράτηση, αν όχι συμπίεση, των μισθών.**

ΟΥΤΕ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Από τον Μάρτη που ξεκίνησε η υπόθεση της πανδημίας, το κράτος –με την υποστήριξη συνδικάτων, πολιτικών κομμάτων και τη γενική συμμόρφωση στην ιδεολογία της «ατομικής ευθύνης»– διαχειρίζεται την κρίση με ένα τρόπο φτηνό και επωφελή τόσο για το ίδιο όσο και για τους καπιταλιστές.

Και τώρα που το κράτος δεν μπορεί (για λόγους διαρκούς μείωσης των κερδών) να επιβάλλει ξανά γενικό lockdown, αναβαθμίζει το τροπάρι της «ατομικής ευθύνης», της «κοινωνικής απόστασης», της «κρίσης της εθνικής οικονομίας» και του «σφιξίματος του ζωνταριού» (του δικού μας εννοείται).

Γι' αυτό σήμερα, με διπλάσια «κρούσματα» από τον Μάρτη, πάνε να στριμώξουν μαθητές και εκπαιδευτικούς σε τάξεις-κλουβιά των 25 ατόμων με μάσκες κλπ. Ταυτόχρονα θέλουν να επιβάλλουν στους εκπαιδευτικούς (μόνιμους και νέους τρίμηνους) να κάνουν, είτε με κάμερες στην τάξη είτε επιπλέον του ωραρίου τους, την ίδια αποτυχημένη τηλεκαπαίδευση σε όσους μαθητές δεν πατήσουν για οποιουδήποτε λόγου το πόδι τους στο σχολείο. Το ίδιο κάνουν και στα πανεπιστήμια που εξακολουθούν να τα κρατούν κλειστά.

Να μην υπακούσουμε. Να εκμεταλλευτούμε την κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης, προς δικό μας όφελος.

Να απαιτήσουμε:

- Μικρά τμήματα μαθητών χωρίς υποχρεωτική μάσκα ώστε να μπορεί να γίνει μάθημα χωρίς αστυνόμευση και αξιολόγηση. Επίταξη χώρων φροντιστηρίων και ιδιωτικών σχολείων χωρίς αποζημίωση των ιδιοκτητών τους, άμεση πρόσληψη των συναδέλφων εκπαιδευτικών των φροντιστηρίων που τους ξεζουμίζουν τόσα χρόνια και των πρόσφατα εκδικητικά απολυμένων με τον νόμο Κεραμέως από τα ιδιωτικά σχολεία.
- Προσλήψεις μόνιμων εκπαιδευτικών και για διδασκαλία κατ' οίκον (έτσι ώστε να ανοίξουμε το δρόμο και στην θεσμοθέτηση και πρόσληψη νοσοκόμων στο σπίτι και το σχολείο)
- Πρόσληψη επιπλέον προσωπικού καθαριότητας
- Μείωση της διδακτέας ύλης και της εντατικοποίησης
- Εγγυημένο εισόδημα σε όσους μένουν άνεργοι και αύξηση των μισθών στους υπόλοιπους που θα τα καθορίσουν οι ίδιοι σύμφωνα με τις ανάγκες τους
- Αύξηση των πληρωμένων γονικών αδειών

ΟΥΤΕ ΚΛΕΙΣΙΜΟ

ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

ΤΩΝ 25 ΜΑΘΗΤΩΝ

Συζήτηση - Εκδήλωση Αγώνα

ενάντια στην πολιτική διαχείριση της πανδημίας στα σχολεία και παντού

Μόνο ένα διεκδικητικό κίνημα που θα έχει ως στόχο την ικανοποίηση των άμεσων κοινωνικών αναγκών θα ανοίξει χώρο και για την πιο ουσιαστική κριτική στην εκπαίδευση και στην ιατρικοποίηση των κοινωνικών ζητημάτων.

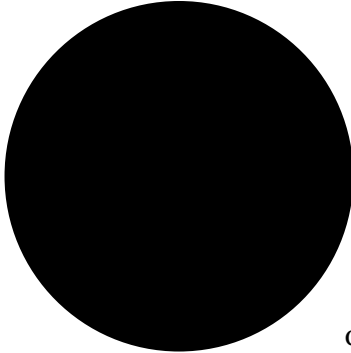
Δευτέρα 21/09, 7μμ
Polis Park, Νέα Σμύρνη

συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία και την κλεισούρα

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ;

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΠΑΞΙΩΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η επιστροφή στα σχολεία τον Σεπτέμβρη, δηλαδή το μάντρωμα και ο συνωστισμός στα ασφυκτικά γεμάτα

σχολικά κλουβιά των 25-27 ατόμων, και όσα αντιμετωπίζουμε μαθήτ(ρι)ες και εκπαιδευτικοί εκεί μέσα είναι ενδεικτικά του τρόπου με τον οποίο το κράτος διαχειρίζεται πολιτικά την κρίση της πανδημίας.

Η τωρινή εμπειρία, όπως και αυτά που ζήσαμε κατά τη διάρκεια της καραντίνας με το φιάσκο της απαράδεκτης τηλεκπαίδευσης, καταρχήν όσον αφορά το παιδαγωγικό σκέλος της, αποδεικνύει, όπως είδαμε και πιο πριν, ότι η κρατική διαχείριση αποσκοπεί στο να συνδυάσει το μικρότερο δυνατό κόστος με τη μεγαλύτερη δυνατή ωφέλεια για το κεφάλαιο και τα αφεντικά.

Αυτό στην πράξη σημαίνει:

- **μηδέν δαπάνες** για αγορά π.χ. μονών θρανίων, διαγνωστικών τεστ και ειδών καθαριότητας·
- **μηδέν δαπάνες** για μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικού προσωπικού και προσωπικού καθαριότητας, (προσχηματικά, και μόνο, ένα 30% των καθαριστ(ρι)ών μετατράπηκε από μερικής σε πλήρους απασχόλησης, ενώ πολλές από αυτές είναι ζωής απασχόλησης και ενδέχεται στη διάρκεια αυτών των ωρών να

πρέπει να καθαρίσουν και 2 και 3 σχολικές μονάδες, την ίδια στιγμή που 50 καθαρίστριες απολύθηκαν πρόσφατα επειδή δεν είχαν τίτλο... ξένης γλώσσας)·

- προσλήψεις με **τρίμηνη σύμβαση προσωρινών δασκάλων και καθηγητ(ρι)ών**, τις οποίες το υπουργείο θα μεταχειρίζεται ως αναλώσιμα ανταλλακτικά που θα αντικαταστήσουν άρρωστους συναδέλφους ή θα κάνουν τηλεκπαίδευση σε εκείνους τους μαθητές που δε θα μπορέσουν να επιστρέψουν στα θρανία· και ύστερα θα τις πετάξει ξεζουμισμένες στην άκρη.

Μιλώντας για αυτό το πιο πρόσφατο κεφάλαιο στην επιχείρηση του κράτους να επεκτείνει την **ελαστική εργασία** στο δημόσιο, δηλαδή την θέσπιση του τριμηνίτη αναπληρωτή, θέλουμε να υπογραμμίσουμε ότι η εργασία του αποτελεί τον ορισμό της **just-in-time παραγωγής** εκπαιδευτικού έργου, για όσο το απαιτούν οι συνθήκες. Παράλληλα, και αυτό είναι εξίσου σημαντικό, δημιουργείται μια **νέα** υποκατηγορία εργαζομένων, η οποία οξύνει τον **ανταγωνισμό** και τις υφιστάμενες **διαιρέσεις** μεταξύ των εκπαιδευτικών (π.χ. θα είναι πιο δύσκολο σε έναν μόνιμο να αρνηθεί την τηλεκπαίδευση, όταν γνωρίζει ότι υπάρχει μια υποκατηγορία εκπαιδευτικών, οι οποίοι έχουν προσληφθεί ακριβώς για αυτό τον σκοπό), αλλά και μεταξύ των αδιόριστων/αναπληρωτών, καθώς το σύστημα αυτό θα λειτουργήσει συμπληρωματικά με το ήδη ανταγωνιστικό σύστημα του

προσοντολόγιου. Εκτός από τα παραπάνω, η ύπαρξη τρίμηνων εκπαιδευτικών συνεπάγεται **επιπλέον απολύσεις** συναδέλφων αναπληρωτών, αφού με τον εκπαιδευτικό νόμο του Μαΐου, κατά τη διάρκεια της καραντίνας, το υπουργείο αποφάσισε να αυξήσει τον αριθμό των μαθητριών ανά τάξη του δημοτικού από 22 σε 26.

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης λόγω της πανδημίας ήταν η κατάλληλη ευκαιρία για να καταφέρει το υπουργείο να επιτύχει ό,τι θα δυσκολευόταν να κάνει σε «φυσιολογικές» συνθήκες. Στη διάρκεια της καραντίνας προωθήθηκε το έκτρωμα της **εξ αποστάσεως εκπαίδευσης** παρά το γεγονός ότι και το δικαίωμα των μαθητών σε ίση πρόσβαση στην εκπαίδευση παραβιάστηκε και αυτή αποδείχθηκε ένα τεράστιο τεχνολογικό φιάσκο. Με το μέτρο της τηλεεκπαίδευσης επιβλήθηκαν οι **εργασιακές σχέσεις-λάστιχο** με καθηγητές και δασκάλους να ξενυχτάνε στα πληκτρολόγια αυτοεπιμορφούμενοι και γονείς και μαθητές να προσπαθούν αγχωμένα να εξοικειωθούν με το «θαύμα» της σύγχρονης και ασύγχρονης εκπαίδευσης. Τον περασμένο Μάιο το υπουργείο Παιδείας προσπάθησε να επιβάλλει, με τη γνωστή τροπολογία, **κάμερες στην τάξη**, ώστε να αυξηθεί ο έλεγχος, ο εκφοβισμός και η πειθάρχηση εκπαιδευτών και εκπαιδευόμενων, πάντοτε με φόντο την αξιολόγηση του διδακτικού προσωπικού και την ανάγκη των καπιταλιστών να «εξοικονομήσουν πόρους» από τη δημόσια παιδεία.

Επιπλέον σε όλα τα παραπάνω το κράτος βρήκε την ευκαιρία να εφαρμόσει σχεδόν ανεμπόδιστα, λόγω της συμμόρφωσης στην ιδεολογία του

μενουμεσπιτισμού, την εκπαιδευτική του ατζέντα, την οποία έχει υιοθετήσει και σταδιακά εφαρμόζει την **τελευταία δεκαετία** και η οποία περιλαμβάνει: τον **πολλαπλασιασμό των εξεταστικών φραγμών** (βλ. την επαναφορά της λεγόμενης «τράπεζας θεμάτων» από φέτος)· την **αύξηση των εξεταζόμενων μαθημάτων** σε όλη τη β'θμια εκπαίδευση· την νομοθέτηση της **αξιολόγησης της σχολικής μονάδας** που θέλει το κάθε σχολείο να λειτουργεί ως ανταγωνιστική **επιχείρηση** – ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι η αξιολόγηση των σχολείων πάει χέρι-χέρι με την (επερχόμενη) **αξιολόγηση των εργαζομένων σε αυτά**· την **διευκόλυνση των απολύσεων** των ιδιωτικών εκπαιδευτικών που αντιστέκονταν στις εξοντωτικές απαιτήσεις της εργοδοσίας τους. Όλα αυτά και ενώ ετοιμάζεται νέος νόμος για την **επαγγελματική εκπαίδευση** σε αγαστή συνεργασία με τον ΣΕΒ.

Στο μεταξύ, η έλλειψη εκπαιδευτικού προσωπικού και σχολικών αιθουσών είναι το αποτέλεσμα της χρόνιας **υποχρηματοδότησης** της δημόσιας παιδείας γενικότερα και ειδικότερα μέσω των σκληρών προγραμμάτων λιτότητας που εφαρμόζονται την τελευταία δεκαετία. Αυτή η μεθοδική στρατηγική απαξίωσης του δημόσιου σχολείου μέσω αλληπάλληλων συγχωνεύσεων σχολικών μονάδων και μειώσεων του εκπαιδευτικού προσωπικού, συνεχίζεται και σήμερα, στη διάρκεια των έκτακτων συνθηκών που δημιουργεί η πανδημία αφού, ενώ έχουν εξασφαλιστεί κονδύλια ύψους 37 δις. από την ΕΕ, αυτά δεν χρησιμοποιούνται για την κάλυψη των αναγκών μας. Αντίθετα, ανακοινώνονται νέα εξοπλιστικά προγράμματα και προσλήψεις στρατόκαυλων. Θα μπορούσε κανείς να

συγκρίνει τις εγχώριες πρόσθετες δαπάνες π.χ. σε εκπαιδευτικές υποδομές, με τις αντίστοιχες επενδύσεις που ήδη κάνει το ιταλικό κράτος: παρόλο που κι αυτές θεωρούνται ανεπαρκείς βάσει των εκεί αναγκών (π.χ. μεγάλο μέρος των νέων προσλήψεων δεν αφορά μόνιμο προσωπικό), εν τούτοις απέχουν παρασάγγας από το ελληνικό αντί-παράδειγμα των... μηδενικών πρόσθετων δαπανών.

Σε σχέση με την κατάσταση που αντιμετωπίζουμε μέσα στα σχολεία τώρα και τους λόγους που αποφασίστηκε η επιστροφή μας στην «κανονικότητα» θέλουμε επίσης να σημειώσουμε τα εξής:

Σε συνέχεια του φιάσκου της τηλεκπαίδευσης της περασμένης χρονιάς, κατά τη διάρκεια του οποίου έστησαν μπροστά στις οθόνες μικρά παιδιά του Δημοτικού, για τα οποία δεν θα έπρεπε να υπάρχει ούτε καν σκέψη για online μαθήματα, σήμερα έρχονται και τα πετάνε σε ασφυκτικά γεμάτες σχολικές τάξεις προσθέτοντας ένα επιπλέον καφόνι: αυτό της **μάσκας**. Οι απεγνωσμένοι με την παράνοια του τηλεμαθήματος γονείς είναι σήμερα δικαίως ανάστατοι με αυτό το ζήτημα. Και είναι λογική η ανησυχία αφού όλοι, γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικοί καταλαβαίνουμε πολύ καλά ότι η μάσκα δεν αποτελεί απλά ένα βασιανιστήριο – ιδιαίτερα για παιδιά μικρών ηλικιών που μένουν στο ολοήμερο σχολείο 8πμ-4μμ, ένα ολόκληρο δωρο δηλαδή– αλλά κυρίως ότι είναι **το μέσο της ολοκληρωτικής αποδιοργάνωσης του μαθήματος**.

Και σα να μη φτάνει ότι οι εκπαιδευτικοί δεν ακούμε τους μαθητές μας, ούτε αυτοί εμάς ή ότι η φωνή που βγάζουμε μαζί με την ελλειπή ανάσα

μάς εξοντώνει ήδη από τις πρώτες ώρες του ωραρίου, προστίθενται και τα πρωτόκολλα υγιεινής που θα πρέπει, λέει, να τηρηθούν σε σχολικές μονάδες 200-300 ατόμων, οι γενικόλογες –σε σημείο να καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή τους στο κακομοίρικο και γραφειοκρατικό πλαίσιο του δημόσιου σχολείου– οδηγίες του ΕΟΔΥ για διαλείμματα, ικανές αποστάσεις, συγκρότηση μόνιμων και σταθερών ομάδων μαθητ(ρι)ών, η αύξηση των εφημεριών ώστε να τηρούνται όλα τα παραπάνω και ταυτόχρονα η εντατικοποιημένη διδασκαλία για να βγει η ύλη π.χ. των πανελλαδικών.

Όλα αυτά δημιουργούν ένα εφιαλτικό τοπίο μέσα στο οποίο καλούμαστε να κινηθούμε τόσο εμείς όσο και οι μαθήτριες και μέσα στο οποίο δημιουργούνται συνθήκες ολοκληρωτικής διάλυσης του σχολείου, **παρεμποδίζοντας τις ουσιαστικές και δημιουργικές πλευρές της παιδαγωγικής αλληλεπίδρασης** (και αναμεταξύ των μαθητών και μεταξύ διδασκομένων και διδασκόντων) και δείχνουν ότι η εκπαιδευτική διαδικασία με παράλληλη χρήση μάσκας είναι μια μεγάλη κρατική απάτη.

Το κράτος απαξιώνει τον εκπαιδευτικό ρόλο του διδακτικού προσωπικού και αξιώνει από αυτό να παίξει κατά βάση τον ρόλο του **χωροφύλακα της μάσκας**. Η επιτήρηση και η αστυνόμευση των μαθητ(ρι)ών αυξάνεται εντός του σχολικού χώρου, όπως **αυξάνεται και στον δημόσιο χώρο**: την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση θεσπίζει το όριο των 9 ατόμων σε πλατείες, σαν αυτή που έχουμε μαζευτεί σήμερα, διατηρεί τις 27 μαθήτριες ανά τάξη, αφού η μείωσή τους

προϋποθέτει μεγάλες δαπάνες για κτιριακές εγκαταστάσεις και προσλήψεις εκπαιδευτικών.

Κι όλα αυτά τη στιγμή που τα κενά στη α' θμια και β' θμια εκπαίδευση είναι ήδη πολύ μεγάλα: υπολογίζονται σε τουλάχιστον 15.000. Ενδεικτικά και μόνο, αξίζει να γίνει αναφορά στα 10 δημοτικά σχολεία της Ν. Σμύρνης, όπου η κατάσταση σε μια πρώτη, (και σίγουρα όχι πλήρη) καταγραφή είναι η εξής, σύμφωνα και με τις πληροφορίες που έχουμε εδώ και μερικές μέρες: 15 κενά δασκάλων τάξης, ενός γυμναστή, 486 ώρες ειδικοτήτων και 12 ώρες δασκάλου, ενώ τα ολόημερα υπολειτουργούν. Πουθενά δεν έχουν έρθει όλες οι παράλληλες στηρίξεις που ζητήθηκαν και πάλι θα γίνει «μοίρασμα» ενός/μιας εκπαιδευτικού σε δύο ή τρία παιδιά, ενώ στο 2ο Νηπιαγωγείο, δεν έχουν καλυφθεί ακόμη τα 3 κενά νηπιαγωγών.

Το κράτος στο μεταξύ έχει «ξεμπερδέψει» με τη διαχείριση των υγειονομικών συνεπειών της πανδημίας, νομοθετώντας απλά και μόνο την υποχρεωτική χρήση μάσκας και **μετακυλίνοντας**, έτσι, την ευθύνη στο κάθε «άτομο» **ξεχωριστά**. Η καπιταλιστική ιδεολογία της «ατομικής ευθύνης», αυτή η πολυπλόκαμη απάτη, αναγκαστικά ανασύρεται αναβαθμισμένη, τη στιγμή που οι κρατικές υπηρεσίες έχουν, υποτίθεται, ολοκληρώσει την αποστολή τους με την (καθυστερημένη) αποστολή των (εν τέλει ακατάλληλων) μάσκων. Καθιστά στη συνέχεια τους εκπαιδευτικούς και τους γονείς των παιδιών «υπεύθυνους» να διαχειριστούν το ζήτημα, βάσει των «ατομικών ευθυνών» τους, βάζοντας πλάτη στα αυξημένα καθήκοντα που απαιτεί μια τέτοιου τύπου διαχείριση. Ταυτόχρονα, η χρήση (ή μη) μάσκας,

το αν αυτή προστατεύει ή όχι και πόσο, μονοπωλεί τη δημόσια συζήτηση: κάπως έτσι, οι κοινωνικές και βιολογικές αιτίες της εκδήλωσης της πανδημίας, όπως επίσης η βιοπολιτική διαχείριση του εμπορεύματος εργασιακή δύναμη **συσκοτίζονται**, εάν δεν εξαφανίζονται από τη δημόσια σφαίρα· **το κοινωνικό ζήτημα μετατρέπεται σε υγειονομικό**, όπως ακριβώς είχε συμβεί και στα μέσα Μαρτίου, συμβάλλοντας στην **κοινωνική συμμόρφωση** στα μέτρα καραντίνας.

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, λοιπόν, όσοι ασκούν κριτική στην επιβολή του μέτρου της μάσκας, όσοι δηλαδή αντιτίθεται στην επιλογή του κράτους να μας την πλασάρει ως το κύριο μέτρο προστασίας, και την καταγγέλλουν ως μέσο υποτίμησης και απαξίωσης της εργασιακής μας δύναμης συκοφαντούνται ως συμπορευτές των συνωμοσιολόγων της άκρας δεξιάς, ενώ εκείνοι οι οποίοι έχουν συμμορφωθεί ολοκληρωτικά και αδιαμαρτύρητα με τα μέτρα του κράτους μέχρι σήμερα εμφανίζονται απατηλά ως ριζοσπάστες. Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό, το βρώμικο παιχνίδι συκοφαντίας των προλετάρων που συμμετείχαν στο αντι-μνημονιακό κίνημα του 2010-2012, με πρόσημα την παρουσία ακροδεξιών.

Όσοι για αμυντικούς λόγους προς τη στάση των ακροδεξιών, που απομονώνουν το ζήτημα της χρήσης μάσκας και αντιδρούν μεμονωμένα σε αυτή δίχως να αμφισβητούν το καπιταλιστικό σύστημα ή να εγείρουν κάποια διεκδίκηση, υιοθετούν τη ρητορική του κράτους σχετικά με τη χρήση της μάσκας, **αδυνατούν να συλλάβουν την συνολική κρατική στρατηγική, να συσχετίσουν και εν τέλει να ερμηνεύσουν**

τις κρατικές επιλογές: τι αποφεύγει για παράδειγμα το κράτος να κάνει υιοθετώντας και προκρίνοντας ως το μόνο «σωστό», τη χρήση μάσκας. **Ταυτόχρονα δείχνουν πίστη στη δύναμη του κράτους να μας προστατεύσει και έτσι έμμεσα συναινούν στην πολιτική υποτίμησης που αυτό συνεχίζει να εφαρμόζει, εκμεταλλεζόμενο την πανδημία.**

Οι **αντιφατικές οδηγίες** του ΕΟΔΥ προς τις σχολικές μονάδες είναι η απόδειξη ότι η επιβολή της μάσκας είναι μια πολιτική απόφαση κι όχι απλά ένα αναγκαίο υγειονομικό μέτρο. Ο πολυδιαφημισμένος ΕΟΔΥ ενώ τον Ιούνιο πρότεινε άνοιγμα σχολείων με εκ περιτροπής παρουσία των μαθητών ή ακόμη και το μοίρασμα τους σε δύο αίθουσες τοποθετημένους σε μονά θρανία, ώστε να εξασφαλιστούν οι «απαιτούμενες αποστάσεις» μεταξύ τους, τον Σεπτέμβριο, δύο μήνες δηλαδή πιο μετά, δήλωνε: *«Μέσα στις τάξεις δεν ποντάρουμε στις αποστάσεις. Οι μαθητές θα αγκαλιαστούν θα φιληθούν δεν θα κρατήσουν απόσταση, είτε είναι 15, είτε είναι 25. Για αυτό προκρίνουμε τη μάσκα. Ασφαλώς θα θέλαμε λιγότερα παιδιά τις τάξεις αλλά δίνουμε οδηγίες επί του εφικτού, δεν παίρνουμε πολιτικές αποφάσεις».*

Εκ του αποτελέσματος, πάντως, σε αυτή τη φάση γονείς, εκπαιδευτικοί και ως ένα βαθμό και μαθητές έχουμε διαιρεθεί σε «μασκομάχους» και «μασκόφιλους» – μια διαίρεση που φυσικά εξυπηρετεί την κρατική πολιτική, τη στιγμή μάλιστα που στην καρδιά του ζητήματος βρίσκεται κάτι πολύ πιο ουσιαστικό: **η αύξηση των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών** πχ. για την παιδεία (με προσλήψεις των χιλιάδων

άνεργων αδιόριστων συναδέλφων και η εξασφάλιση σχολικών αιθουσών, ώστε να έχουμε μικρό αριθμό μαθητών στην τάξη) και την υγεία.

Μέσα από τη διαδικασία πειθάρχησης και συναίνεσης στην καπιταλιστική κρατική στρατηγική η μάσκα «μοιραία» θεωρείται απαραίτητη σε τάξεις με τόσο συνωστισμό, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί μια **χαμηλού κόστους «λύση»**. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η μάσκα ως ένα βαθμό συμβάλλει στη διατήρηση της υγείας, λαμβάνοντας υπόψη ότι μαθητές και δάσκαλοι παραμένουμε μέσα σε μια τάξη 5-8 ώρες ημερησίως.

Σύμφωνα με τη δική μας οπτική, όμως, η χρήση της μάσκας δεν είναι βλαβερή ή ωφέλιμη, αλλά **φθηνή** λύση και συνιστά το αποτέλεσμα μιας **διπλής ταξικής ήττας** τόσο στο πεδίο του άμεσου μισθού (βλ. αποδοχή του ότι δεν «φτάνουν τα λεφτά» για μόνιμους διορισμούς) όσο και στο πεδίο του έμμεσου μισθού (αποδοχή του ότι δεν «φτάνουν τα λεφτά» για ουσιαστικές παροχές στην παιδεία ή την υγεία, τα μμμ κλπ). Είναι γνωστό ότι όποιος καταφεύγει στην αργκώ του «εφικτού» στην πραγματικότητα μιλάει στη γλώσσα των αφεντικών και των λακέδων τους!

Σε σχέση με τη χρήση μάσκας, αξίζει επίσης να σημειωθεί η περαιτέρω όξυνση του πειθαρχικού χαρακτήρα του σχολείου καθώς στο: «Κάτσε κάτω, Βγες έξω, Πες το μάθημα», προστίθεται μία ακόμα διαταγή «Βάλε τη μάσκα σου» και μία Τιμωρία βέβαια (αποβολή από το μάθημα και απουσία για τα μεγαλύτερα παιδιά). Ο πειθαρχικός χαρακτήρας της επιβολής του μέτρου της μάσκας υπογραμμίζεται, άλλωστε, και από τις πρόσφατες δηλώσεις του ανεκδιήγητου λοιμωξιολόγου Σύψα ότι στο

νηπαιγωγείο και στο δημοτικό **η μάσκα θα έχει εκπαιδευτικό χαρακτήρα** και **ότι οι μικρές ηλικίες «εκπαιδεύονται ευκολότερα».**

Όσον αφορά τους λόγους της μαζικής επιστροφής στη σχολική αίθουσα, όπως και τον Μάρτιο έτσι και σήμερα το κράτος επιζητεί το ίδιο πράγμα: να μη χαθεί ο **κοινωνικός έλεγχος** και η **πειθαρχία**, να μη χαλαρώσουν ούτε οι μαθητές ούτε οι γονείς τους και θυμηθούν πώς είναι να ζουν απελευθερωμένοι από ωράριο, πρωινό ξύπνημα, σχολικό κουδούνι για τους μικρούς, χτύπημα κάρτας για τους μεγάλους, απαλλαγμένοι από την πειθάρχηση των σωμάτων στην καθιστή στάση και από όλα αυτά που εν τέλει μας προετοιμάζουν για την μελλοντική συμμόρφωση στο μαγκανοπήγαδο της μισθωτής εργασίας στο εργοστάσιο ή σε ό,τι σήμερα μοιάζει με εργοστάσιο.

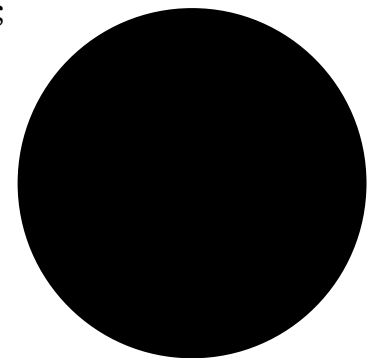
Αυτά είναι τα σχολεία που είχαμε μέχρι σήμερα και σε αυτά τα σχολεία καλούμαστε να επιστρέψουμε παστωμένοι, όπως πάντα, και επιπλέον μασκοφορεμένοι.

Θα θέλαμε να κλείσουμε την εισήγησή μας θυμίζοντας ότι η κανονικότητα στην εκπαίδευση ούτως ή άλλως μέχρι σήμερα ήταν συνυφασμένη με: την **έλλειψη καθηγητ(ρι)ών** και τα χιλιάδες **κενά**, την **αδιοριστία**, το **υπεργερασμένο** εκπαιδευτικό προσωπικό κυρίως στη β' θμια, την **εντατικοποιημένη**

ύλη, την **έλλειψη υλικοτεχνικής υποδομής** (χάρτες, βιβλιοθήκες και εκσυγχρονισμένοι ασπροπίνακες, ώστε να μην καταπίνουμε με το τσουβάλι την καρκινογόνα σκόνη της κιμωλίας, αλλά και προτζέκτορες, οθόνες προβολής, υπολογιστές, φωτοτυπικά μηχανήματα και φωτοτυπικό χαρτί, μπάλες και άλλα όργανα γυμναστικής και πάει λέγοντας), την **έλλειψη επαρκούς προσωπικού για την καθαριότητα**, τις **υπερφορτωμένες με μαθητές τάξεις** κλπ. Ήταν, με λίγα λόγια συνυφασμένη με την χρόνια **υποχρηματοδότηση** και άρα την **υποβάθμιση** των δημιουργικών πλευρών της.

Μήπως είναι η ώρα να χρησιμοποιήσουμε την κατάσταση **υπέρ μας**; Μήπως είναι ώρα να εκμεταλλευτούμε την κρίση της πανδημίας προς το συμφέρον μας και να ανατρέψουμε τον εις βάρος μας συσχετισμό που έχει ήδη, εδώ και χρόνια, διαμορφωθεί;

Εάν το αίτημα για αύξηση των δαπανών για την παιδεία παραμένει **διαχρονικό**, κάτω από τις έκτακτες συνθήκες που γεννά η πανδημία, γίνεται, νομίζουμε, ακόμη πιο **επιτακτικό**.

Να μην υπακούσουμε·

**Να εκμεταλλευτούμε την κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης,
προς δικό μας όφελος**

Να είμαστε εμείς αυτές που θα απαιτήσουμε:

- Μικρά τμήματα μαθητών χωρίς υποχρεωτική μάσκα ώστε να μπορεί να γίνει μάθημα χωρίς αστυνόμευση και αξιολόγηση. Χώροι υπάρχουν. Μπορούν να επιταχθούν οι χώροι των φροντιστηρίων και των ιδιωτικών σχολείων χωρίς αποζημίωση στους ιδιοκτήτες τους και να προσληφθούν στο δημόσιο οι εκπαιδευτικοί των φροντιστηρίων, που τους έχουν πει το αίμα τόσα χρόνια, όπως και οι εκπαιδευτικοί των ιδιωτικών σχολείων που απολύθηκαν εκδικητικά με τον πρόσφατο νόμο Κεραμέως.
- Προσλήψεις μόνιμων εκπαιδευτικών και για δια ζώσης διδασκαλία στην τάξη και για διδασκαλία κατ' οίκον (έτσι ώστε να ανοίξουμε το δρόμο και στην θεσμοθέτηση και πρόσληψη νοσοκόμων στο σπίτι και το σχολείο)
- Μείωση της διδακτέας ύλης και της εντατικοποίησης
- Πρόσληψη επιπλέον προσωπικού καθαριότητας
- Εγγυημένο εισόδημα σε όσους μείνουν άνεργοι και αύξηση των μισθών στους υπόλοιπους που θα τα καθορίσουν οι ίδιοι σύμφωνα με τις ανάγκες τους
- Αύξηση των πληρωμένων γονικών αδειών

Μόνο ένα διεκδικητικό κίνημα που θα έχει σαν στόχο την ικανοποίηση των άμεσων κοινωνικών αναγκών θα ανοίξει χώρο και για την πιο ουσιαστική κριτική στην εκπαίδευση και στην ιατρικοποίηση των κοινωνικών ζητημάτων.

